

Sygnatura akt VI Ka 984/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 listopada 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Mateusz Pietuch

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r.

sprawy **E. T.** ur. (...) we L.,

córki T. i J.

obwinionej z art. 96§3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 22 czerwca 2016 r. sygnatura akt IX W 2510/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach

Sygn. akt VI Ka 984/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 25 listopada 2016r.

Obwiniona E. T. stanęła pod zarzutem tego, że od dnia 30 października 2015r. do nadal w siedzibie Straży Miejskiej w G. na żądanie uprawnionego organu nie wskazała komu powierzyła do kierowania w dniu 6 października 2015r. pojazd marki D. o nr rej. (...), tj. popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016r., w sprawie sygn. akt IX W 2510/15, uniewinnił obwinioną od popełnienia zarzucanego jej czynu, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Od niniejszego wyroku apelację wywiódł oskarżyciel publiczny – Straż Miejska w G., który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia. W oparciu o taki zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się zasadna, a zarazem skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia konieczne oraz uzasadnione stało się uchylenie zapadłego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia nie przeczył wcale, iż na obwinionej – jako na właścicielce pojazdu marki D. – ciążył obowiązek wskazania na żądanie Straży Miejskiej danych kierowcy pojazdu, który w dniu 6 października 2015r. w G. na ul. (...) około godziny 9.55 nie zastosował się do znaku drogowego B-36, popełniając tym samym wykroczenie drogowe. Zdaniem Sądu jednak poczynione ustalenia faktyczne dowodzą, iż obwiniona była przekonana zapewnieniami wnuka o załatwieniu całej sprawy poprzez przyjęcie mandatu za zdarzenie z dnia 5 października 2015r., a tym samym nie tylko nie sposób przypisać jej zamiaru popełnienia zarzucanego jej czynu, ale i nieumyślności w jej działaniu.

Zważania prawne Sądu Rejonowego nie są jednak przekonujące w obliczu prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych. Słusznie skarżący zwraca uwagę na chronologię wydarzeń, zwłaszcza zaś fakt odbioru osobiście przez obwinioną E. T. dwóch kierowanych do niej pism w dniach 29 października 2015r. i 17 listopada 2015r. W pierwszym z tych pism została ona poinformowana o prowadzeniu przez Straż Miejską czynności wyjaśniających w sprawie niezastosowania się do znaku drogowego B-36 przez kierowcę należącego do niej pojazdu w dniu 6 października 2015r. około godziny 9.55 w G. na ul. (...) oraz wezwana do nadesłania w terminie 7 dni od daty odebrania wezwania pisemnego oświadczenia wskazującego osobę, której powierzono do kierowania w w/w czasie pojazd wraz z konsekwencjami niezastosowania się do powyższego pisma, w drugim natomiast – już jako osoba podejrzana o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw – została wezwana do osobistego stawienia się, w związku z prowadzonymi czynnościami wyjaśniającymi w tej sprawie. Mimo tak jasno i precyzyjnie sformułowanych pism, odebranych wszak osobiście przez ich adresatkę, obwiniona nie uczyniła nic by wyjaśnić całą sytuację, w szczególności nie tylko że nie stawiała się na wezwania, ale i nie podjęła żadnych starań w kierunku uzyskania informacji o jaką sprawę wykroczeniową chodzi. Analiza treści tychże pism, w powiązaniu z treścią wypisanego w dniu 5 października 2015r. druku mandatu karnego F. Ś., już na pierwszy rzut oka dowodzi, iż ten ostatni dotyczy zupełnie innego zdarzenia drogowego, bo mającego miejsce dzień wcześniej, na innej ulicy i w innych, bo popołudniowych godzinach. O ile zatem w realiach tej sprawy nie trudno zgodzić się z Sądem I instancji co do braku zamiaru popełnienia czynu zabronionego przez obwinioną (bezpośredniego, a nawet ewentualnego), o tyle wykluczenie popełnienia zarzucanego jej wykroczenia nieumyślnie nie jest już tak oczywiste. Obwiniona poprzez swoje zaniechanie, pomimo istnienia rzeczywistej i realnej możliwości zachowania się zgodnie z przepisami prawa, nie uczyniła tego i w żaden sposób nie zareagowała na wezwanie Straży Miejskiej. O ile bowiem można dać wiarę obwinionej, gdy twierdzi ona, że po rozmowie z wnukiem uważała sprawę za załatwioną, będąc przekonaną, iż cały czas chodzi o jedno i to samo zdarzenie zakończone mandatem karnym, o tyle jednak od niej samej, jako zdrowego, dorosłego, doświadczonego życiowo i wykształconego człowieka w danych okolicznościach sprawy wymagane było zachowanie wymaganej ostrożności. Obwiniona, w wyniku rozmowy z wnukiem i córką, wprawdzie możliwości popełnienia czynu zabronionego nie przewidywała, ale mogła tę możliwość przewidzieć, jeśli dochowałaby niezbędnej staranności, a więc gdyby wykazała niezbędną ostrożność, zgodnie z wymaganiami danej sytuacji. Tymczasem mimo odebrania osobiście dwóch pism – wezwań Straży Miejskiej, z treści których wynikało bezspornie i bez żadnych wątpliwości o jakie zdarzenie drogowe chodzi, obwiniona naruszyła podstawowe reguły postępowania nie czyniąc nic, w tym zwłaszcza nie czytając rozważnie kierowanych do niej pism i nie kontaktując się z ich nadawcą osobiście bądź nawet telefonicznie celem wyjaśnienia okoliczności sprawy i powodu jej ponownego wezwania tamże.

W tej sytuacji konieczne stało się uchylene zaskarżonego wyroku, zaś naprowadzone wyżej kwestie winny być wzięte pod uwagę przez Sąd Rejonowyw toku ponownego rozpoznania. Przy powtórny rozpoznawaniu sprawy Sąd I instancji zobowiązany zostaje do powtórzenia postępowania dowodowego w niezbędnym dowodowo zakresie, weźmie pod uwagę i podda ocenie w kontekście pozostałych dowodów, w tym dołączonych dokumentów, zwłaszcza wyjaśnienia obwinionej wskazujące na motywy towarzyszące jej zaniechaniu, wyprowadzając trafne wnioski końcowe w zakresie sprawstwa i winy po stronie obwinionej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości tego czynu oraz okoliczności mu towarzyszące, a także inne, o których mowa w art. 33 § 1 -3 kw, mając w polu nadto także i przepis art. 39 kw.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozycji wyroku niniejszego.